
Ljubezen do bližnjega

Ljubezen do
bližnjega

Slovensko narodno gledališče Nova Gorica,
sezona 2015/2016, uprizoritev 7
Premiera 24. marca 2016
na velikem odru SNG Nova Gorica

Zasedba	4
Izbor besedil ustvarjalcev predstave	6
Kontakti	32

Ljubezen do bližnjega

2016

Avtorski projekt

Režiser **Jernej Lorenci**

Dramaturg **Matic Starina**

Scenograf **Branko Hojnik**

Kostumografinja **Belinda Radulović**

Skladatelj **Branko Rožman**

Koreograf in asistent režiserja **Gregor Luštek**

Oblikovalec svetlobe **Andrej Hajdinjak**

Oblikovalec zvoka **Matej Čelik**

Lektor **Srečko Fišer**

Asistentka dramaturga **Tereza Gregorič**

Vodja predstave **Marino Conti**, šepetalka **Arjana Rogelja**.

Tehnični vodja **Aleksander Blažica**, tonski in video mojstri **Vladimir Hmeljak**, **Majin Maraž** in **Stojan Nemec**, lučni mojstri **Samo Oblokar** (vodja), **Marko Polanc** in **Renato Stergulc**, rekviziterja **Damijan Klanjšček** in **Gorazd Prinčič**, frizerki in maskerki **Katarina Božič** in **Hermína Kokaš**, garderoberki **Jana Jakopič** in **Mojca Makarovič**, odrski mojster **Staško Marinič**, odrski tehniki **Dean Petrovič**, **Bogdan Repič** in **Dominik Špacapan**, vrviščarja **Damir Ipavec** in **Ambrož Jakopič**, odrski delavec **Jurij Modic**, šivilje **Nevenka Tomašević** (vodja), **Marinka Colja** in **Tatjana Kolenc**, mizarja **Marko Mladovan** (vodja) in **Primož Markočič**.

Predstava nima odmora.

Igrajo
Ana Facchini
Kristijan Guček
Peter Harl
Gorazd Jakomini
Maja Nemec
Miha Nemec
Matija Rupel
Marjuta Slamič
Žiga Saksida k. g.
Vesna Vončina k. g.
Vladimir Hmeljak

Marjuta Slamič in Gorazd Jakomini

Izbor besedil ustvarjalcev predstave

Prvi poljub je bil kot iz učbenika. Star sem bil kakih 10 let. Ona verjetno dve leti starejša. Gorenjka iz Železnikov.

Bilo je poletje in s starši, bratom in sestro smo bili v kampu v Umagu z zvesto oranžno brako prikolicico. Tja smo za deset dni odhajali vsako poletje.

Rekla je, da mi bo nekaj pokazala in da naj grem za njo. Prijela me je za roko in me peljala v zapuščen podhod. Vso pot sem

ji težil, naj mi pove, za kaj gre. Resno sem verjel, da mi želi pokazati kako otipljivo stvar, ne pa da mi bo odprla vrata neke popolnoma neznane dimenzije.

Nasloniti sem se moral na steno, ki je bila obdana z modrimi grobimi ploščicami, in zapreti oči. Pričakoval sem, da me bo požgečkala ali mi pihnila v uho. Začutil sem njeno bližino. Naslonila se je name. Dišala je. Marjetica sredi borovcev. Prislonila je ustnice na moje in me rahlo objela. Kako lep občutek.

Potem se je zgodilo nepričakovano. Razprla je ustnice in iz njih je počasi prilezel topel, vlažen, sladek in za moj občutek popolno oblikovan jezik, ki ni naletel na odpor mojih ust. Sodeloval sem v plesu jezikov, čeprav zelo nerodno in grobo. Ustavila

me je in mi rekla, naj bom nežen. Da si ona tako želi.

Potem sta se jezika v spirali zčila v eno. V temi z zaprtimi očmi sem v daljavi videl oranžen sij. Prijela me je za roke in jih položila na bok. Rahlo sem jo prislonil k sebi.

Ni trajalo dolgo, a ko se je končalo, se mi je pošteno vrtelo v glavi. Še dobro, da sem bil naslonjen na steno.

***

Bila sem srednješolka, polna hormonov, nevedna, naivna in zasanjana. In čakala sem svojega princa na belem konju.

Vedela sem, kako se poljubljajo v filmih. Želela sem se poljubljati. V dr. romanih, ki jih je imela moja stara mama celo skladovnico, je bil poljub opisan nekako tako: » ... njegove ustnice so se je nežno polastile. Na sebi je začutila, kako so se ji močne roke ovile okrog telesa in jo raziskovale ped za pedjo. Nebo se je razprlo in preplavili so jo dotlej neznani občutki vročega poželenja. Nežni dotiki njegovih ustnic so ji razburkali telo, da je drhtela kot razpenjeni morski valovi ...« Evo, tako naj bi bilo torej, tako naj bi občutila svoj prvi poljub. S to nesrečno prtljago opremljena sem prišla v puberteto. In čakala sem na ta svoj trenutek izpolnjenosti in happy enda.

Bila sem dobro pripravljena – vadila sem. Imeli smo omaro, rjavo, visoko omaro, ki je imela nežno površino. Omara je bila iz iverke, pokrita s polakirano plastjo iz imitacije lesa. Lahko sem se postavila obnjo, dovolj visoka je bila, da sem si lahko predstavljala moškega poljubne višine. Všeč mi je bilo, da je bil moški višji, zato sem se temu pri-

merno postavila skoraj na prste. Potem sem začela z ustnicami drseti po omari in njenih prijetno zaobljenih robovih. Moja domišljija je vmes klepala stavke v stilu dr. romanov in pretvarjala sem se, da »se nebo razpira in njeno telo drhti v sunkih razpenjenih valov«.

Z omaro ni bilo večjih problemov, vaje so bile intenzivne. Le paziti sem morala, da kdo ne stopi v dnevno sobo, zato so bile moje ljubezenske dogodivščine z omaro omejene. Po dokaj kratkem času pa si nisem mogla več lagati. Poljubljanje z omaro v meni pač ni povzročalo nebeških viher in zvezdnih utrinkov.

Potem me je prešinila strašna pomisel: ko se bom poljubljala, bodo usta mojega izbranca vendar pokrila moja celotna usta. Kako bom dihala? Že od malega sem imela namreč astmo. Včasih je prišla prav. Recimo takrat, ko se mi ni dalo telovaditi. Ali takrat, ko se v glasbeni šoli nisem naučila programa. Malo sem zasopihala, malo potarnala, pa mi ni bilo treba nič. Lahko sem se izgovorila na svoje zdravstveno stanje. A tokrat me je prav astma spravila v zagato.

Zaradi nje sem imela namreč že od malega navado, da sem dihala skozi usta. Tako sem dobila več zraka, ko sem ga potrebovala. Skozi nos sploh nisem znala dihati.

Poskusila sem torej najprej na svoji omaro. Bilo je obupno. Zadrževala sem zrak in vsake toliko časa vdihnila pri strani. Bila sem kot plavalec kravla, odločena, da odkrijem pravi interval, ki mi bo omogočil, da se pred izbrancem (ki bo seveda moja prva in edina ljubezen), ne osmešim. Spet sem si kaj kmalu morala priznati, da mi takšno

Vesna Vončina in Matija Rupel

mučno dušenje ni v nikakršen užitek. Potrebno bo trdo delo.

V borbi za prvi poljub in usodno ljubezen me ni nič ustavilo. Bila sem odločena – naučila se bom dihati skozi nos. Zapustila sem vaje z omaro in se lotila priprav.

Ves čas sem se trudila dihati skozi nos. Med hojo v šolo, med poukom, med pogovorom. Bilo je mučno. Nепrestano sem imela občutek, da se dušim. Vrtelo se mi je in iz mene so prihajali hudo neprivačni piskajoči zvoki. V mojem nosu je bil očitno čep. Zagrabila me je panika. Moje nosne odprtine so bile premajhne za dihanje. Nikoli se ne bom mogla poljubljati. Sopiham kot malo prase. Zraven pa zajemam zrak kot pokvečena morska krava. Obupna sem. Življenje sem imela uničeno. Osramotila se

bom. Obsojena sem bila na samsko življenje. Umrla bom kot stara devica v samotni kolibi na robu mesta. Taka bom kot teta Lojza, zakrknjena belolasa starka iz stare bajte, ki je neprestano zmerjala otroke in se zaklepala pred svetom. Ta skrajno katastrofična slika me je prisilila, da sem se pri treningu dihanja skozi nos še bolj potrudila. Po nekaj tednih nepopustljivega vztrajanja sem začela opazovati malenkostne razlike. Stvari so se začele obračati na bolje. Dejansko sem zdržala dihanje skozi nos že pol poti do šole – se pravi celih deset minut. Takrat sem vedela, da mi bo uspelo in nebo se je spet začelo razpirati nad menoj.

Vaj z omaro nisem opustila, vendar so postale redkejše. Dihanje skoz nos pa vedno bolj samozavestno. Nekega krasnega jutra sem ponosno ugotovila, da sem se zbu-

Maja Nemeč in Vesna Vončina

dila z zaprtimi usti. Torej sem tudi ponoči začela uporabljati svojo na novo s trudom pridobljeno navado – dihala sem skozi nos! Sedaj sem si upala odpreti jezove svoje domišljije in spet sanjati o tistem pravem, večnem in edinem, s katerim bom doživela svoj prvi poljub, mu rodila otroke in z njim živila srečno everafter.

Bilo je pozimi. S prijateljico in sestro smo staknili stanovanjce v Kranjski Gori. Z izgovorom dobrih smučark in zavzetih športnic smo se odpravile na tridnevno letovanje. Bilo mi je že šestnajst let in bila sem v sramoto sami sebi. Vsi, ki sem jih poznala, so se že poljubljali, le jaz ne. V meni sta se borili romantična junakinja iz dr. romanov, ki je čakala svojega princa, in neka strašna, čudna zver, ki se je hotela poljubljati s komerkoli. Brez zarotništva in pokrovitelj-

stva moje starejše sestre in prijateljice bi se nemara kar takoj predala vsesplošnemu veseljačenju in razbrzdanosti, ki se je pletla med šestnajstletniki, ki smo kdo ve kako zasedli nekaj stanovanj v zimski vasi. Tako pa sta dekleti poskrbeli za intimo mojega prvega poljuba.

Tipa smo pobrale zvečer v centru Kranjske Gore. Sproščenemu vzdušju in moji neustrašnosti je botroval kar krepak odmerek pijače. Skupaj smo jo po zasneženi poti mah-nili proti stanovanjcem. Prijateljica in sestra sta naju zelo očitno namerno pustili zadaj. Smejali sta se in nama metali spodbudne pripombe, potem pa sta izginili v temi.

Vedela sem. To je to. Sedaj je treba narediti. Prestopila bom mejo.

Tip je bil čisto soliden. Visok, blond in z velikimi štrlečimi ušesi, ki sem jih na hitro odmisli-la in pri sebi izklesala njegovo idealno podobo. Bil je, tako kot jaz, okajen in grabil me je za pas in me vlekel k sebi. Nisem se mu uprla.

Ja, ja, saj bo, sem se bodrila in na hitro še nekajkrat podihala skozi nos. Skozi nosnice mi je prodril mrzel zrak. Ni kaj ... Treba bo. Čas je že. Vsi so že, samo jaz še nisem.

Tip me je potegnil k sebi in mi z mokrim jezikom polizal uho. Osupnila sem. Tega si nisem predstavljala tako. Tip je šaril z mokrim jezikom po mojem ušesu. Bilo mi je nadvse neprijetno. Njegov jezik se je ves sluzast razlezal po kotičkih ušesa in ga mokril, da me je stresalo od odpora, mokrote in mrzlot. Počutila sem se, kot da mi velik slinast polž gomazi po ušesu.

Nekako sem se mu uspela izmakniti in si uho neopazno obrisati v ramena bunde. Njegove roke so še vedno grabile po meni in sedaj je prišel na vrsto poljub. Jasno, nebo se ni odprlo, prav nič nisem drgetala od neznanih slasti. Le želela sem si, da bi s tem čimprej opravila. Imela pa sem tudi kar nekaj opravka s tem, da sem se mu spretno izmikala, zakaj fante se je odločil, da bo naskočil moje drugo uho. Glasno sem se zasmejala, se mu odmaknila in ga objela čez pas. Uspelo mi je preusmeriti pozornost, smejala sem se, nekaj blebetala in ga počasi vlekla proti stanovanjcem. V notranjosti sem klela sestro in prijateljico. Hkrati pa sem bila vesela, da je bilo tega obupnega »prvič« enkrat in za vselej konec. Le še enkrat me je tip uspel napasti, zavoljo ljubega miru sem mu za nekaj trenutkov tudi prepustila eno uho, potem pa sva se končno dospela do stanovanj, v leglo mladostniškega razvrata.

V našem stanovanju se je drenjalo mladeži. Našla sem sestro in ji šepnila, naj me vendar reši, vendar je imela veliko dela z manjšim svetlolascem, od katerega ni mogla odtegniti oči. Kljub temu, da sem se taktično zdrenjala med dve dekleti, je moj prvi poljubovalec našel način, da se me spet polasti. Nekako se je znašel ob meni. Njegove roke so me spet grabile in v ušesni školjki sem začutila tisto mokro nadležnost, ki me je spravljala ob živce. Kriknila sem sestrično ime, jo pograbila in odvelkla iz stanovanja. Prebegnili sva v višje nadstropje, kjer je prav tako bučalo od zabav. Tam sem zagledala par zelenih oči pod divjaško črno grivo. Z njimi se je zgodba nadaljevala naslednji dan, mnogo bolj obetajoče kot prvi poljub, ki me je doletel, ker je bilo pač treba.

Ko sem se proti jutru vrnila v naše stanovanje, je bila tam le še sestra s skrivnostno bleščečimi očmi. Tudi ona je prvič prestopila neko mejo ...

Mojega kavalirja s polžjim jezikom ni bilo več. Dan kasneje sem ga srečala, vendar mu je vse povedal moj nasmeh in roka, ki je bila trdno sklenjena z roko zelenookega fanta iz zgornjega štuka.

***

Bilo je poletje. V osemdesetih. Verjetno poletne počitnice. Nisem natančno vedela, kaj sploh je masturbacija. Prijateljica, ki je imela starejšo sestro, in ta je bila že zelo globoko v masturbiranju, je predlagala, da se dobimo pri meni in naju njena sestra nauči, ker sigurno zna. Nisem vedela, kaj naj oblečem. Zdelo se mi je, da za masturbiranje potrebuješ pravo obleko. Oblekla sem poletno obleko. Rumeno. Sešila mi jo je

Maja Nemeč

teta Marica. Še danes me to dejstvo navdaja z občutkom krivde. Obleka je bila dolga do tal. Ko sta prišli prijateljica in učiteljica masturbacije, smo se takoj zaprle v mojo sobo, čeprav ni bilo nikogar doma. Kar takoj smo začele. Polegle smo se po tleh in Katarina, učiteljica, je samozavestno rekla, naj si dava dol spodnjice. Bila sem razburjena in strah me je bilo. Ukazala nama je, naj se začneva božati nežno in počasi, potem pa vse hitreje, in zraven morava vzdihovati. Nekaj časa smo tako vzdihujoče in božajoče ležale in vzdihovale. Zgodilo se ni nič. Za nekaj časa sem opustila kakršnokoli idejo o samozadovoljevanju in trdila, da se meni zdi to brezveze.

Čez kakšno leto sem ugotovila, da sem božala in gnetla le sramno kost.

***

Hvala, draga Jackie Collins! Kaj si mi naredila, kako si me razprla, kaj si mi dala! Bila si mi šola življenja, šola telesa, prijateljica, zapupnica, ki je vedno molčala in mi pomagala pri mojih podvigih! Hvala, draga Jackie!

Odrpala si mi oči in me peljala iz sveta literature v svet telesa! Pokazala si mi pot do drugih. Bil je tu Ljubimec Lady Chatterley in Boccaccio, pa dragi Kastelic iz Antene (tega zadnjega sem sicer skrivala po vogalih omar, ostalo pa je literatura in pri nas se literatura nadvse ceni). Hvala, pisateljji, odkrili ste mi svet! A nikoli ne bom pozabila tebe, ki si bila prva, niti trenutka, ko si me očarala in v meni odrpala brezno užitka.

Miha Nemeč in Marjuta Slamič

Draga Jackie! Ne vem, zakaj sem toliko časa čakala, preden sem odprla tvoje knjige. A ko sem jih, sem končala z vsem ostalim. V kot sem zagnala vse Vinetuje, pa Roalde Dahle, fantazijsko in pustolovsko literaturo. Zdaj sem vedela, zakaj so me privlačili tisti močni dedci tipa Old Shatterhand. Odprla si mi oči, Jackie. Končno sem spoznala, pokazala si mi pravo perspektivo, zdaj vem, za kaj so na svetu.

Ne vem, kako da starši niso opazili navala moje strasti.

Po izkušnji s tabo, Jackie, sem postala pravi knjižnji molj. Iz knjižnice sem prinašala skladovnice knjig. Neprestano sem plačevala zamudnino. Knjige sem odnesla nazaj natrgane od padcev na tla. Listi so bili scefrani na določenih straneh od držanja z nespretno levico. Jackie, oprosti mi, tudi tvoje knjige so bile žrtev strasti, ki me je zajela. Sem jih pa kupila, o ja. Tvojo Rockovsko zvezdo sem razcefrala na štiri dele, večkrat sem jo zalimala skupaj, vendar so listi kar odpadali. A bila si oboževana, Jackie, moja učiteljica, moja prva ljubimka!

Saj veš, bila sem pač prestrašena in polikana najstnica. Starši niso bili prav radodarni z informacijami o telesu in vseh njegovih raznolikih možnostih, ti pa. Moja soba je bila pravo prekletstvo. Klinčeva prehodna soba! Kot druga hči po vrsti sem dobila srednjo sobo. Brat je imel sobo na moji desni s samostojnim izhodom, sestra pa na levi. Moja soba je bila nekako podaljšek njene. Takrat se je gradilo za naslednje generacije in predvidevalo se je, da bo moja soba nekoč postala dnevna soba ali kuhinja. Ko bodo otroci zrasli in si osnovali svoje družine. Zame je bilo to planiranje prekletstvo najstniškega raziskovanja telesa. Sestra je

neprestano prežala name in se mi smejala. Starši so patroljirali po ostalih delih hiše.

Odkar si mi odprla oči, Jackie, sem tičala po najbolj skritih koticah hiše. Po kurilnici, stranišču, v knjižnici, na podstrešju. Čitala knjige, da so se tresle od naslade, ki si mi jo odkrila. Hvala, Jackie!

Jackie! Se spomniš, kako je bilo prvič? Ob spominu mi še sedaj nabreknejo bradavičke, postanem voljna in roka mi avtomatično zdrсне na pot, ki sva jo zarisali skupaj.

Strast me je zgrabila nepričakovano. Razdevičila si me nenadno, še slutila nisem, kaj prihaja. Bil je eden od tvojih romanov, napeta zgodba, ki me je vodila naravnost do srčike mojega telesa. Ležala sem na postelji in brala. Ko se je naenkrat v meni dvignila vročica, dihanje se mi je pospešilo in vsi čuti so se mi napeli. Še enkrat sem prebrala prizor, ki me je pustil brez daha. To si dobro izpeljala, Jackie! Kako si s slastjo opisala nabreklo moško mednožje. Prav čutila sem, da je pod hlačami tisto, brez česar mi živeti ni. Hotela bi seči v knjigo in prijeti in otipati. Nosnice so se mi razširile. V zraku je bil vonj po moškem. Jackie, svaka ti čast za ta opis! Seveda sem se nemudoma vživela v žensko, ki je pila šampanjec. Poigravala se je z moškim, ga izzivala. Potem se mu je počasi približala. Prijela ga je za nabreklo mednožje, moški si je odpel hlače in zaštrlel proti njej v vsej svoji veličini. Genialno, Jackie!

Saj sem se že prej otipavala, moje telo mi ni bilo tuje, sploh ne. A v tistem hipu me je pograbil tak naval strasti, da mi je roka planila med stegna, po vrtovih naslade, in začela vrteti čudežni gumbek. Stresala sem se v krčih, zadušeni stoki so prihajali

iz mene, vseeno mi je bilo, če me kdo sliši, vseeno mi je bilo, če pride sestra, oče, kdorkoli. Mencala sem, drgnila, se grabila, o Jackie! Prsti so mi z vztrajnostjo nudili užitke, boki so se vrteli in zahtevali še več in več! Naval strasti je bil tako močan, da se je vsa dogodivščina končala kar hitro. Bilo je noro, silno, nepozabno! To je bil najin prvi fuk, Jackie! Nikoli ga ne bom pozabila.

Pograbila sem knjigo in še enkrat prebrala prizor. Tokrat sem se le nežno božljala po hvaležno predočem teleščku. Končno sem vedela, za kaj živim.

Kruto so me prekinili zvoki pred vrati. Oče kliče na kosilo, že slišim copataste zvoke, kako udarjajo navzdol po stopnicah!

Jackie, zakaj mora človek skrivati lepoto? Zakaj je užitek stvar sramu? Jackie, ti misi-jonarka, ti vodnica blodnih najstniških duš, oprosti. Oprosti, Jackie – odvrгла sem tvojo knjigo, ta psalm, to hvalnico strasti, med umazane nogavice in prah pod posteljo. Potegnila sem si hlače gor in planila za pisalno mizo. V naslednjem trenutku je vstopil oče. Ko sem mu razlagala, da se tako intenzivno učim, da ga ne slišim, ko pokliče, sem med listi mencala vlažne prste, ki so izdajalsko dišali po užitku.

A moje misli so bile pri tebi, Jackie! Nisem mogla strpeti do večera, ko se je vse poleglo spat. Pokrila sem se z odejo in napadla sem mednožje, kot da gre za poslednjo bitko.

V naslednjih dneh si mi odkrivala, draga Jackie, še druge skrivnosti. Ena od junakinj se je zadovoljevala z grobo blazino. Iskala sem jo po vsej hiši. Na koncu sem z improvizirala nekaj iz brisače in blazine, vendar ni bilo prav zadovoljujoče.

Tu, draga Jackie, si prizor napisala pre malo podrobno, da bi si nevedna, a ukaželjna najstnica lahko predstavljala, kako poteka doseganje užitkov z uporabo blazine.

Potem si mi odkrila poljane oralnega seksa. Oblizovala sem si prste, čitala navodila in pobirala strani, ki so nenehno izpadale iz knjige. Oh Jackie, draga, neverjetna si!

Če si povečala eno samo dušo, Jackie, si naredila veliko. A vem, da ti jih sledi na stotine, na tisoče, na milijone! Jackie, ti si za Nobelovo nagrado! Ljudje pametujejo, odkrivajo toplo vodo, čudežne formule, a ne vidijo najbolj očitnega, najbolj osnovnega, temeljnega, Jackie! Tvoji nauki ostajajo v meni trajno zapisani! In Jackie – predala jih bom svojim otrokom. Tvoje knjige jim bom kupila, Jackie! Nihče ne bo imel prehodne sobe. Naredila jim bom napise: »Daj mi mir, sem v deželi užitka.« Pri nas se bo spoštovalo telo, Jackie! Pri nas se bo spoštovalo fuk! Naj izvedo, naj jim odpro oči!

Jackie, moja ljubezen, moja strast, moj guru, hvala ti.

***

Ne spomnim se natančno, kako so se začele moje samozadovoljevalne avanture. Vem samo, da sem zelo zgodaj treniral boke, ko sem naskakoval vzglavnike ali plišaste igračke.

Hodil sem v tretji ali četrti razred osnovne šole in imel sem dobrega prijatelja, s katerim sva imela prvi band. On na basu, jaz na kitari. Med vsemi mulci naše generacije je bil fizično najbolj odrasel, saj je bil prvi, ki so mu po telesu pognale kocine. Kar završalo

Peter Harl, Žiga Saksida, Ana Facchini, Kristijan Guček in Marjuta Slamič

je po šolskem hodniku, ko se je odločil, da nam razkaže gozdičke gostih črno zavutih dlak pod pazduho ali v dimljah. V naši družbi je vladalo splošno prepričanje, da bo prvi med nami, ki bo okusil čar ženske sladkobe.

Sredi tedna, zgodaj popoldne, ko so bili starši še v službi, sva imela vaje banda pri njem doma. Ko sva se naveličala igranja, je predlagal, da popijeva šilce žganja iz lične steklenice, ki je bila kot eksponat položena na polico v dnevni sobi. Prvič sem pil alkohol. Zapeklo me je in okus mi ni bil všeč. Vrgel sem se na kavč, on je spil še šilce ali dve. Pobrskal je po omarah visoko nad televizijo in mi vrgel video kaseto. Sluzast nemški pornič njegovega fotra. Ko sva jo nekaj časa predvajala, si je pred moškost pristavil blazino in začel nekaj mencati z rokami. Zaradi prizorov po tv je tudi meni kri stopila v

ud in ker kolega ni kazal pretirane sramežljivosti, sem tudi sam pograbil blazino in si ožulil junaka do veselega izliva v gate.

Tako sva postala drk partnerja. Čez čas mi je povedal, da drka tudi, ko na skrivaj opazuje svojo starejšo sestro med tuširanjem. Povedal sem mu, da se mi zdi to ogabno in mu našteval argumente proti takemu početju. On me verjetno ni niti poslušal, saj je takoj videl novo priložnost za drk. Predlagal mi je, da bi kdaj opazoval mojo sestro med tuširanjem, ki je prav tako bila v centru pubertete. Pristal sem pod pogojem, da si ga tudi jaz lahko zdrkam na njegovo sestro.

Med fanti v naši družbi je bil eden zadnjih, ki je zgubil nedolžnost. Je bil pa edini, ki smo mu v to čast priredili zabavo.

Vesna Vončina in Matija Rupel

***

Doma sam. Pride. Dolgi lasje, malo nad ritjo, nekaj cm višja od mene, dolge noge, male joškice, zategel, a prijeten nasmeh. Pride. Pogovor. Zajebancija. Sprehod. Držanje za roke. Poljubljanje. Usta na usta. Prvič. Brez slinjenja, jezik v mirovanju. Samo poljubi. Nežnost. Zadržanost. Večer. Postelja. Se slačiva. Slečeva, uleževa. Zategnjeno. Se dotikava. Ali bolje: se je dotikam. Poljub. Daljši. Prožnejši. Ona leži na hrbtu. Jaz na njej. Drhtim. Jezik mašim v njena usta, ona nazaj v moja. Pričakovanje. Kaj in kam naprej? Obupnost! Razkroči noge. Leži. Trda in nema. Ne vem kam, kako, kje to, kamor mi velevalo možgani, sploh je. Kje je tisto, kamor naj bi ga vtaknil. Kam naj se vtkem. Groza, strah, nemoč. Ona leži kot truplo, nepremična. Horor.

Nikjer me ni, zavozlan, zaznamovan. Ništa od ništa. Nasmeh. Posmeh. Cinizem, ki ji je prihajal iz oči, ali pa sem si ga samo naslikal. Kaj vem? Samo uplahnelo in splahnelo. Vse. Jeba. Kurac. Breznjega. Sram. Ki me je zaznamoval. Za dolgo.

***

Imela je neverjetne prsi, res neverjetne. Sorazmerno zelo velike, zaradi mladosti in gotovo tudi genov so ji kataloško stale pokonci. Tudi rit je imela perfektno. Res, njeno telo me je vzburjalo od prvega trenutka, ko sem jo videl tiste počitnice v kopalnah na morju. Spomnim se, kako sva se na čolnu prvič pokrila z brisačo čez glavo in se pogledala. Ta pogled in njen nasmeh pod brisačo je že napovedoval zgodbo.

Njena družina je imela hišo in spomnim se, da kakšna dva dni nisva mogla, ker je imela menstruacijo. To čakanje, ko sva vedela, da bova, čeprav nisva o tem govorila, je v meni vzbujalo rahel strah, nelagodje. Potem pa vem, kako me je tistega večera na žuru gledala v dnevni sobi, me zagrabila in odpeljala v spalnico od fotra in mame. »Danes hočem!« mi je rekla. Ni bilo kakšne predigre, takoj sva se slekla. Imela je res hudo telo, moram še enkrat poudariti, že takrat sem se težko uprl seksi telesu. Mislim, da je bilo tudi zanjo prvič, ker jo je vmes večkrat zelo bolelo, tako da sva morala tudi nehati. Ampak bila je vztrajna, spet in spet sva znova začejala, hotela me je izkoristiti. Jaz ji pa tudi nisem hotel ostati dolžen. In potem nama je po večkratnem poskušanju in njenem privajanju na moj spolni ud seveda tudi prišlo. Od zadaj, kar dosežek, že prvič od zadaj, sem si mislil vmes. Čisto preoptena sva bila. Čeprav nisem imel kaj dosti pojma, mi je alkohol pomagal, da sem sorazmerno dolgo zdržal in tudi orgazem sem doživel zelo dober. Tak rutiniran, kot da bi mi seks ne bil tuj. Uporabila sva kondom. Potem sva v naslednjih dveh dneh večkrat opravila delo in vsakič sva se izboljševala. Ampak to je bilo to. Po tistem sva se videla še nekajkrat, nisva se pa zaljubila. Danes, ko to pišem, se zavedam, da sem ji zelo hvaležen, ker si boljšega in bolj seksi dekleta ne bi mogel želeti za prvič. Predvsem brez poznejših dram, pa neke odvečne zatrapanosti ali romantike. Bogve, kje je danes.

***

Pred kratkim sem se spomnil sebe, kakršen sem bil nekoč. Zgrozil sem se. Groza me je bilo tega, kar sem postal. Od takrat veliko razmišljam o sebi prejšnjem, bitju nekon-

troliranih telesnih senzacij, impulzov, ki imajo samo en cilj: da se uresničijo. V puberteti sem bil obseden s telesnostjo. Ne pretrgoma sem razmišljal o pičkah, kurcih, telesih, joških, bradavičkah, bokih, ritah, ki so me obkrožale in mi niso dale miru. Moje telo se je že samo ob pogledu na ženske obline začelo transformirati, nabrekati. Začnelo je živeti! Prijatelji in sošolci so me zbadali, dekleta, ki sem se jim približal, so se me bala in bežala od mene, še mama me je začela drugače objemati. Zaradi tega sem začel krčevito prikrivati to prebujanje v sebi. Spoznal sem sram. Zapiral sem se med štiri stene svoje sobe in listal revije z golimi ženskami ter z njimi dosegal pristne človeške odnose. Začel sem pot globokega samozanikanja. Moja vroča kri se je sicer še leta upirala in se razlivala po licih in mednožju, a počasi sem postajal podoben vsem ostalim: normalen. Zdaj sem le še gmota strahov, zadržkov in raznih frustracij. Všeč so mi le še telesa, podobna tistim iz revij: vse mora biti popolno; velikost in oblika joškov, oblika bradavičk, obrvi, dolžina in oblika nog, prsti na nogah, oblika gležnjev, rit, dizajnirana pičkica, dišeča, pravkar stuširana, brez smetk, rit brez dlačic; vse mora biti kot v revijah. Sram me je pred ženskami: ne znam jih zadovoljiti. Razočaral sem jih in razočaral sem sebe. Zakaj se je to zgodilo? Kako? Včasih sem občudoval vsa telesa: velika, majhna, okrogla, sključena, stara, mlada. Vsako telo mi je bilo nov kontinent in s pogledi sem jih osvajal, kot pionir. Vse sem si živo predstavljaj, pa tudi če je tisto, kar je burilo mojo domišljijo, prekrivala obleka. Smukal sem v dekolteje, pod vsako privzdignjeno krilo in užival v kosmati in sočni domišljiji. Ko sem se končno prebil do tipanja, sem tipal kot nor in kar sem tipal, sem močno občutil. Vohal sem, lizal, sladostno okušal. Bil

Vladimir Hmeljak

Žiga Saksida

sem vulkan, pripravljen na izbruh! Ko sem ga vtikal, sem čutil po vsej dolžini svojega tiča sladkosti teh čudotvornih rožnatih sluznic, obdanih z dvema gubama in ljubkim rožičkom. Zdaj vem, koga hočem spoznati. Sebe takega, kot sem bil, v zdajšnjem telesu! Če bi bil zdaj v meni jaz od prej, se ne bi sramoval. Ženskam bi se dajal scela. Vedel bi, kako se to dela. Opazoval bi jih, se jih nežno dotikal, jih pozorno poslušal. Vzel bi si čas. Prebujal bi njihova telesa. Razpiral bi jih in osvobajal zatrte telesne občutke, da bi se znova prosto razlivali po vsem telesu. Za kar so bili pravzaprav ustvarjeni.

***

Evo, tole posvečam možu. Poglej, deset let sva skupaj in ne morem več držati teh stvari v sebi. Razpočila se bom, jebela. Lagala

sem ti, prekrivala resnico. Ampak vse zato, da bi te zaščitila. Ne morem več, strgalo se mi bo, Miha.

Grem od začetka. Saj veš, študirala sem v Rusiji. Bila sem pridna študentka, zlata odličnjakinja. Doma, varnih 3700 kilometrov stran, sem imela fanta, ki me je zvesto čakal. Bila sem vzdržna, posvečala sem se le delu, kamor sem prečila vse ostale strasti in nagnjenja, ki bi me lahko zapeljala z začrtane poti. Okrog mene so se študenti nesramežljivo parili, akademija je puhtela od strasti, jaz pa sem vse skupaj le pokroviteljsko opazovala, vzela telefon in napisala čakajočemu fantu sporočilo. Tako so minila tri leta.

Na sredini četrtega letnika pa sem prejela klic, ki me je za vedno spremenil. Pozno

A photograph of Peter Harl, a man with shoulder-length brown hair, wearing a dark green long-sleeved shirt. He is playing a dark-colored electric guitar, looking down at his hands. The background is dark and out of focus.

Peter Harl

popoldan me je poklical fant, ki me je tako zvesto čakal doma več kot tri leta, in mi oznanil, da se je zaljubil v drugo in me zapušča. Moja prihodnost se je sesula kot hiša iz kart. Moja trdnost in gotovost sta se izlili v lužico solz, pomešanih z vodko in nikotinom. Zaprla sem se v stanovanje, kvačkala dolge šale in kape in se utapljala v alkoholu. Dokler ni prišla Nataša.

Saj poznaš Natašo? Ja, to je ona sošolka, ki je šla med striptizete. In Nataša me je odločno zagrabila za roko in odpeljala v klub. Tam je polno pohotnih dedcev, mi je rekla. Da si privežeš samozavest.

Sedela sem tam kot mali kupček žalosti, srkala pijačo in gledala. Prostor je bil podolgovat, ob vsaki strani pa so bile mize. Na sredini prostora sta stala dva drogova. Za

mizami so sedeli redki posamezniki. Moški. Skozi prostor je valovila glasba. Kaj kmalu se je iz nasprotnega konca prostora izluščila postava. Striptizeta.

Saj sem že videla vse to, poznam sceno, a tokrat sem se nahajala v mnogo bolj občutljivem stanju. Vtise sem vsrkavala z vsem svojim telesom. Lahko sem vohala, kako se je prostor napolnil s hormoni, čutnost me je dobessedno dvignila s sedeža. Stala sem tam kot od strele zadeta in boki so mi nežno migljali. Striptizeta je naredila nekaj akrobacij, potem se je slekla in se zvijala od mize do mize. Moški so jo hoteli ujeti z rokami, zatikali so ji bankovce za podvezico, bilo je čudovito. Preplet te čutnosti, tega hotenja, te poželjivosti me je spravil v vročično stanje. Planila sem na ulico in

Ana Facchini

celo noč tavela po mestu. Bila sem vzbunjena kot še nikoli. Pogledi so se obračali za mano, čutila sem jih kot nevidne roke, ki me slačijo in otipavajo. Drhtela sem od orgazma, ki ga je povzročal vsak pogled, vsako telo, živo ali neživo. Veliko mesto je blagoslov! Senca si, nihče ti ne zameri, če si drugačen. Stokala sem v nasladi, se pritisкала ob stavbe, klopi, po kotih ulic legala z neznanci. Celo krdelo potepuških psov si me je vzelo. Ta noč je bila nepozabna – bila je neskončni fuk. Domov sem prišla blatna, sijoča, razprta in stokajoča. Odprla sem jezove svoje pohote. Naslednji dan sem poklicala Natašo. Me lahko spraviš v posel? sem vprašala. Lahko, je odgovorila Nataša.

Šefica je bila zadovoljna z mojo postavo in gibanjem. Seveda sem morala prestati preizkus in obvezne tri tedne treningov.

Vendar so mi jih skrajšali, saj je bila šefica fascinirana nad mojimi sposobnostmi. Zlahka sem med ritnicama držala katerikoli predmet. Prsi sem lahko gibala v ritmu glasbe. Telo sem zvijala kot kača v najbolj neverjetne poze. Do tedaj nisem vedela, da to znam. Bilo je osupljivo. Rit se mi je nenadoma učvrstila, prsi so mi v nekaj dneh narasle za dve košarici, lasje so bili vsak dan bolj svetli in dolgi, ustnice so se mi zadebele. Celo kocine na mucu so odpadle. Vsak dan znova me je presenečala z novo, drugačno intimno frizurico.

Prišel je dan debija. Stopila sem na sceno, glasba me je ovila in prepustila sem se ji. Padla sem pravzaprav v trans. Ob koncu mojega plesa so moški ob mizah stali, nekateri so si ga metali na roko, drugi so se z norim pogledom v očeh plazili proti meni,

eden izmed njih je v kotu natepaval natakarja. Dragi mož, to je bila neponovljiva scena!

Takoj so poklicali šefico, ki je pomirila razgrete glave in na oder poslala še ostala dekleta. Jaz pa sem se izmuznila v garderobo. Odslej so mi dovolili le en ples na noč. Dovolili pa so mi privatne plesne, pet na noč. Cena je bila vrtoglavo visoka, a kljub temu sem lahko izbirala. Privatni ples mi je bil všeč, a morala sem se držati nazaj, da strank nisem poškodovala. Že čez teden dni je stal vsak večer za našim klubom rešilec. Nekatere stranke so morali odpeljati na urgenco. Skoraj sem že odnehala, vendar so se taiste stranke vračale iz bolnice še na berglah, gipsu in v obvezah, pohotne, prerojene in s solzami hvaležnosti v očeh.

Naš klub je postal znan po vsem mestu. Moški so drli na kup, da so vratarji kljub zasoljeni vstopnini lahko izbirali, koga bodo spustili vanj. Kolegice so me gledale z mešanico hvaležnosti in zavisti. Jaz pa sem se jim izogibala – cipe so zaslužile desetkrat več kot prej, pa so rovarile za mojimi hrbtom. Podzemlje je ušiva stvar, dragi mož! V meni se je prebudila žival, kraljica pohote, čutna divjakinja, a vendar sem bila bolj sama kot kadarkoli prej.

Nekega večera me je šefica povlekla na stran. Maja, jutri bi prišel župan. Boš lahko šla z njim v zgornje prostore? Pokimala sem. Kdo lahko reče ne družbeni odgovornosti, ko potrka na vrata? V zgornje prostore nisem šla še nikoli. To je pomenilo čisti fuk, prostitucijo, ampak če lahko kaj pripomorem k blagru ljudi, bom naredila, kar lahko.

Miha – in naredila sem. Dragi mož, vem,

da o spolnosti ne govoriva veliko. Ampak moraš vedeti, da je to sredstvo, ki lahko spreobrne stvari. Župan je ob dotiku mojega telesa ponorel. Začel je rjoveti ruske narodne pesmi, skakal je po udobno opremljeni sobi in si trgal obleko s telesa. Potem sem ga vzela v roke. Mislila sem, da ne bo zdržal, vendar mi je kmalu postalo jasno, da lahko ob tako visoki funkciji zdržijo le najbolj trdoživi kalibri. Peljala sem ga skozi vse slasti erotike, dotikanja, felacije, penetracije, jahalnih poskokcev do bolečinske ekstaze grobih tepežev in prodiranj, kamasutričnih poz in od tam naprej do omedlevice. Tej je tudi on podlegel. Ko se je zbudil, se je vrgel na kolena in me vprašal, kako naj sedaj živi naprej. Ljubi mož! V enem srečanju sem župana spremenila iz zagrizenega pristaša starega komunističnega sistema v častilca zdravega evropskega kapitalizma. Mesto se je čez noč preobrazilo. Luči, jumbo plakati, veleblagovnice! Ta možakar je naredil čuda!

Šefica je k meni vozila nove in nove politične sile pa denarne mogotce. Šola je tisti čas trpela, a jaz svoje sle nisem mogla obvladati. In tudi nisem imela nikakršnega razloga, da bi jo.

In potem si nekega dne prišel ti. Saj se spomniš, kako je bilo? Brezumno sem hrepenela po domovini, po svojem narodu, po dišečih kožah svojih sodržavljanov, po zahtolosti in ljubkosti kot češpljica majhne deželice na jugu. Kaj vse bi lahko naredila zanjo!

S tisto Kicovo predstavo ste prišli na gostovanje v Rusijo, ti si igral nervoznega vojaka, prav ljubek si bil. No, in jaz sem vas ob prihodu prišla pozdravit.

Ko sem te zagledala, so tvoje oči žarele kot dva ognja. V meni je nekaj zacvrčalo in vsa strast je zamrla. Ostala je le neskončna ljubezen in ljubko, pristno slovensko čustvo sramu.

Tisti večer nisem hotela iti s teboj, ko si me po vaji povabil na pijačo. Predlagala sem, da se dobimo naslednji dan, na izletu na podeželje. Ta večer sem imela opravke. Odšla sem v svoj klub in povedala šefici, da odhajam. Moledovala je, me podkupljala. A jaz sem vedela, da je konec.

Pomanjšala sem si prsi, da so bile manj občutljive, poredila sem se in čez mesec dni priletela za tabo v Slovenijo.

Ko je čas, ženska ve. Hotela sem roditi otroke in biti s tabo. Imela sem to čudežno in nesrečno lastnost, da sem lahko svoj dar v kali zatrla, kot da ga nikoli ni bilo.

Ljubi mož, nisem hotela, da bi se ustrašil. Lahko bi te poškodovala s svojo silovitostjo. Ti nimaš take slonje kože kot tiste barabe političarske. Nežen si. Za preizkus sem ti rekla, če mi postaviš drog v dnevni sobi. Rekla sem ti, da bi se rada ukvarjala z vadbo in da me je sošolka naučila nekaj akrobacij. Videla sem, kako so se ti zalesketale oči. Postavil si mi drog, vendar me nikoli nisi prosil, naj zaplešem zate. Čakala sem, da bi lahko odprla jezove svoje pohote.

A sedaj ne morem več čakati. Ljubi mož, izgorevam navznoter! Dolžnosti do naroda nisem izpolnila, dolžnosti do družine sem zatajila v sebi.

Kupila sem si vozovnico za Rusijo. Veš, kaj bom delala tam. Šla bom nazaj v klub. Moram. Vzela si bom popolno svobodo. Moja

vozovnica je od 1. do 9. julija. Premisli. O tem ne bova govorila. Če boš na letalu, bo pomenilo, da hočeš biti zraven, ko se bom prepustila strasti. Videl boš, kako bo lepo. Kraljica fuka se vrača v svojo domovino!

***

S svojim udom sem začel in končeval vojne, z njim rušil stavbe, mesta, države ... Najemale so me obveščevalne službe največjih narodov, da sem s svojo »bazuko« v spalnice sovražnikov sejal nered in destabiliziral primitivne družbene ureditve. Da, s prav s tem »curakom« sem razdiral religije in ustvarjal nove ... Z njim prevrtavam zemljo in tako, kot so nekoč s svojimi tiči izsrkavali vino cesarjevi svetovalci za spolnost na Kitajskem, ko so opravljali test primernosti, s svojo »enooko zverjo« izpod zemljine skorje izsrkavam črno zlato ... Pravkar v Švici testirajo moje eksplozivno seme, zelo razredčeno seveda, za potrebe avtomobilske industrije. Moje seme kot avtomobilsko gorivo naj bi končno enkrat za vselej naredilo konec onesnaževanju okolja zaradi nafte ... Kadar prirediteljem zimskih športov primanjkuje snega, pokličejo mene, da s svojim semenom naredim sneg. Prav tako je javna tajna, da so linije igrišč v Wimbledonu in na vseh večjih stadionih lige prvakov zarisane z mojim semenom ... Če rodovitnim pokrajinam grozi suša, s svojim semenom narišem oblake. Kadar grozi toča, oblake s svojo »mednožno pošastjo« tudi razbijem. S svojo ejakulacijo razstreljujem hribe za surovine, ki jih potrebujemo v industriji ... Dokler sta še stala dvojčka v New Yorku, sem s svojim curkom ponoči čistil njuni stekleni fasadi. Skromnost je lepa čednost, a treba je vedeti, da so vse največje zgradbe na svetu samo spomeniki mojemu penisu v najrazličnejših verzijah:

Žiga Saksida

Zifeng Tower na Kitajskem, Jin Mao, prav tako na Kitajskem, Willis Tower v Chichagu, Petronasova stolpa v Maleziji slavita moč mojega organa, ki ga tam cenijo, kot da imam dva. Pa eden mojih ljubših: Kingkey na Kitajskem. Lepa upodobitev. Potem je tu še Šangajski finančni center, pa Ostan-kinov stolp v Moskvi, pa Taipejski 120-nadstropni lepoteč, pa seveda Abraj Al Bait v Savdski Arabiji, in nazadnje najveličastnejša upodobitev mojega lepoteča, Burj Khalif v Dubaju ... Ne bom lagal, vse to mi godi in pomaga sešiti dan z dnem, kar se včasih v tem norem svetu zdi skoraj nemogoče. Pa vendar se še vedno rad vrnem domov in si v svojem domačem kraju napolnim »baterije«. Če veste, kaj mislim? Svojim rojakom vedno rad pomagam. Skromni so in plašni, a s časom so se navadili moje »orjaške mašine« in kot dobri gospodarji zaslutili vse

prednosti, ki jih moj »mednožni gigant« ponuja. Poprosijo me za pomoč pri manjših delih, ko je treba narediti kakšen večji golosek ali izkop za kanalizacijo. Tudi cerkev je zamižala na eno oko. Duhovščina me je pred kratkim prosila, če jim na novo omečem zvonik. Pripravljeni so ga posvetiti spominu na moj ud, ako bo Vatikan odobril njihovo pobožno željo ... Taka pozornost me gane, priznam. Življenje je lepo, ja ... Zvečer, po končanem delu, rad ležem na gozdno jaso, v travo, se slečem in primem v roko svoj ud, ga premaknem nad sonce, ga nežno potrepļjam, da se ne pozabi potopiti za obzorje ... Potem utrgam travno bilko, jo dam med zobe, roke prepletem za glavo, se zleknem in v miru opazujem, kako mi sonce iz hvaležnosti, da pazim nanj, naredi en lep sončni zahod.

Kristijan Guček in Peter Harl

***

Poklicni konduker v pokoju Branko Lavratin nam bo v pomoč pri nastajanju porajajoče se zgodbe. Je namreč edini pričevalec in očividec, ki je skrivnost o izginotju nekega trupla dolga leta potiskal nekam v dno svojega možganskega trusta, tja, kamor še tako pronicljiv kriminalist in izvežban možganski kirurg nimata dostopa. Nenazadnje ga še sam dolga leta ni imel. Od dogodka je minilo natanko dvainštirideset let. Branko jih v tem trenutku šteje oseminsedemdeset.

Že dve leti je gojenec doma za ostarele občane na Govejku pri Šentrupertu. Živi spokojnost starostnika in zdravstvenih težav takorekoč nima. Enkrat na leto obišče splošnega zdravnika, ki prihaja v ustanovo, mu

pove, da je zdrav, in odkoraka nazaj, odkoder je prišel. V svojo sobo, kjer zaprt med stenami doma, sam, brez navzočnosti kogar že, prebira zapiske in zabeležke svojih doživetkov, ki jih je skrbno, dan za dnem, zapisoval od svojega dvajsetega leta naprej. Njegov opus je obsežen. Sto dvajset na tenko popisanih šestdesetlistnih zvezkov. V drugem zvezku, letnik štiriinšestdeset, na straneh od dvanajst do petnajst, je napisal, v to poglavje svojih pričevanj se pogosto vrača: »Bil je lep spomladanski dan, ko sem kot že ničkolikokrat doslej šel v uniformi podjetja državnih železnic v službo. Svojo službo sem kljub občasnim pomislekom ljubil in veselje, ki mi ga je vračalo delo, ki sem mu bil zvest, je nepopisno. Rad sem v družbi ljudi, najrazličnejših. Nanese, da se s potnikom, še posebej, če na vlaku ni veliko ljudi, zaklepetam, celo prisedem,

Maja Nemeč, Miha Nemeč, Marjuta Slamič, Kristijan Guček in Ana Facchini

da pogovor steče iz oči v oči. Včasih so ti pogovori tako zelo pristni in prisrčni, da se mi stoži, ko jih moram nenadoma prekiniti. Delo je delo in tu ni ovinkov, posebej ne za človeka, kot sem sam. Discipliniran in natančen. Včasih me ta moja natančnost naveda in grizlja, potem pa v migljaju mine, saj vem, da mi kljub pomislekom ponuja neskončno radost in zadovoljstvo. Zverziral sem se do takih potankosti, da recimo s svojim luknjačem preščipnem karto zmeraj na istem mestu. Če mi kdaj ne uspe stoodstotno in naredim luknjo kakšen milimeter vstran od v moji glavi začrtane, se ne počutim lagodno. Ta prekleta zgrešena luknjica mi še dolgo ne da miru. Sicer pa naj vas potolažim, to se mi dogodi sila redko. Poročen nisem in nikoli nisem bil, otrok nimam. Za to enostavno nisem imel in si vzel časa. Torej, bil je, kot sem že omenil,

lep pomladni dan, dvaindvajseti april, službo sem nastopil ob štirinajstih.

Vozil sem na relaciji Ljubljana – Ribnica že vse od nastopa službe pri državni železnici. Ob štirinajstih sem se povzpel na vlak, odhod, predviden za štirinajst deset, je zamudil dve minuti. Krenili smo ob štirinajst in dvanajst minut. Zamude mi niso bile pogodu, še posebej ne, ker sem veroval v točnost in se to za posameznika, kaj šele za državne železnice, nekako ne spodobi. Vsakemu potniku posebej sem se vedno in vselej opravičil za zamudo in v imenu državnih železnic prevzel krivdo na svoja ramena. Tega dne, torej dvaindvajsetega aprila, dan je bil topel in zategel, da so se mi nabirale potne srage, je bilo na mojem vlaku malo potnikov. Preskočil bom vse

Marjuta Slamič in Gorazd Jakomini

ostale maloštevilne potnike in vam povedal zgodbo, ki se mi je dogodila v tretjem vagonu vlakovne kompozicije, gledano od zadaj. Kompozicija je štela sedem vagonov, od tega sta bila dva tovarna. Torej, v tretjem vagonu, gledano od zadaj, je sedel samo en človek. Ko sem vstopil v vagon in se razgledal po njem, kot sem to vedno počel, se mi je oko ustavilo na edinem potniku, ki je naseljeval ta prečudoviti tretji vagon. Gledan, poudarjam, od zadaj. Bila je ženska, sedela je v tretji klopi na sedežu ob oknu. Klopri v vagonih državnih železnic so bile tedaj še večinoma lesene. Že od daleč sem žensko takorekoč rentgensko preslikal s koticami oči in naj vam povem, da je bila to ženska srednjih let, z urejeno frizuro, v čudovito ukrojenem temnem kostimu, ki se je popolnoma prilagal njeni čudoviti postavi. Ko sem že pristopil in

vljudno zaprosil za karto, me je obllil hladni pot in jecljaje, tako se mi zdi, ko tole pišem, na vprašanje, koliko časa je še do končne postaje, odgovoril, da natančno stopetinštirideset minut. Gledal sem jo v sivorjave oči, pogled premaknil na govoreče ustnice, obarvane temno rdeče, ki so zaokrožale in poudarjale njeno finost in sijočnost s kančkom nekakšne polkrožne spogledljivosti. Če bi bili tukaj, bi vam ta prelestna, ravno pravšnja polkrožna usteca natančno preslikal. S pogledom sem se sprehodil čez njeno bujno oprsje, za hip, mogoče za sekundo, dve tam obstal in se jih najedel, do poudarjenih, nekoliko stasitih bokov. Čevlji, ki sem jih nazadnje ugledal, so bili črni, lakasti, z nekoliko višjo, a ne previsoko peto. Časa soočenja s to prelestno in od mene starejšo žensko, kar me je še dodatno podkurilo, to poudarjam, se,

ko tole zapisujem, ne spominjam čisto nič, vem samo, da sem se potil, ščemelo mi je v glavi in kot v transu sem ji na svojem mestu preluknjal karto, izustil svoj še naprej lepo potujete z državno železnico in se kot v deliriju opotekel naprej po vagonu skoz vrata v naslednjega. Četrtega od zadaj. Gledano, poudarjam, z zadnje strani kompozicije. Zadet od neke silnosti sem izvlekel robec iz desnega žepa hlač uniforme in si obrisal potne srage, ki so mi zalivale oči. Bil sem, ne vem, kako naj se izrazim, izven sebe. Čas, prostor, sam, vse torej, je enostavno izpuhtelo. Koliko časa je vse skupaj trajalo, vam ne znam in ne zmorem povedati. Ker enostavno ne vem. Popravil in zategnil sem si kravato, se postavil v svojo odločno, a fino ter enostavno pozo kondukterja in nadaljeval svoje delo, natančno in ponosno, kot vselej, s pridihom nerazumljive odtujenosti, ki pa sem jo nekako obvladoval. Ko sem se pozno zvečer vrnil v svoje stanovanjce, ob 10.50, vlak sem namreč zapustil ob 10.10, do doma pa imam natančno štiriideset minut zmerne hoje, sem se sesedel v kuhinjski stol in bolščal predse, kot nekakšno dete, kot nekdo, ki mu je bilo dodeljeno največje bogastvo in naslada, ki jo je moč doživeti.«

»To žensko iz tretjega vagona, ki je sedela v tretji klopi na sedežu ob oknu, poimenoval sem jo Cecilija, odtlej nosim v svojem vsem, je del mene in vsega, kar sem v življenju doživel in živel. Je edina in enkratna partnerica, ki me je izživela v vsej svoji nasladi, v vsem svojem doživljanju. Še sedaj, dragi moji, me zaščemi in stisne, med nogami, v glavi, v životu, v vsem, kar me je, ko spomin nanese na mojo ljubo Cecilijo. Cecilijo s pohotno čutnimi usteci, kostimom, ki se ji je prižemal ob polne boke, njeno nekakšno arogantnostjo, nedostopnostjo,

skratka z žensko, ki se mi je ponudila do obisti, žensko, ki je moje življenje obarvala v hropečnost, zasoplost, bolečino, naslado, strast, skratka z njo in ob njej sem izživel in živim vso radost in mogočno strast najinega skupnega bivanja.

Želim in upam, pri svojih osemisosedemdesetih, da sem tudi Ceciliji pripečatil podobne naslade in tople ter mokre spomine, kot jih je ona meni. Cecilija, v vsem, kar si, sem še vedno, za vedno, v tebi. V vsakem pogledu. To ji rečem velikokrat, skoraj vsak dan, preden utonem, objet in zategnjen vanjo, v sanje. V sanje o njej. Ki so vsakršne. O njih lahko berete v več zvezkih, na več straneh mojih zapisov, in ko in če boste to prebirali, vam zagotavljam, da ne boste ostali neravnodušni in nepotešeni.«

Slovensko narodno gledališče Nova Gorica / Slovene National Theatre Nova Gorica

Trg Edvarda Kardelja 5, 5000 Nova Gorica, Slovenija / Slovenia
+386 5 335 22 00, +386 5 302 12 70 Faks / Fax
info@sng-ng.si, www.sng-ng.si

Direktorica, v. d. / General Manager

mag. **Neda Rusjan Bric** neda.rusjan-bric@sng-ng.si +386 5 335 22 10

Poslovna sekretarka / Business Secretary

Barbara Skorjanc barbara.skorjanc@sng-ng.si +386 5 335 22 10

Dramaturginji / Dramaturgs

mag. **Ana Kržišnik Blažica** ana.krzisnik@sng-ng.si +386 5 335 22 15

Martina Mrhar martina.mrhar@sng-ng.si +386 5 335 22 10

Lektor / Language Consultant

Srečko Fišer srecko.fiser@sng-ng.si +386 5 335 22 02

Dramaturginja in vodja AMO / Dramaturg and Chief of AMO

Tereza Gregorič tereza.gregoric@sng-ng.si +386 5 335 22 01

Odnosi z javnostjo / Publicity Manager

Dominika Prijatelj dominika.prijatelj@sng-ng.si +386 5 335 22 50

Organizatorica / Organizer

mag. **Barbara Simčič Veličkov** organizacija@sng-ng.si +386 5 335 22 04

Vodja računovodstva / Chief Accountant

Goran Troha Žvokelj g.troha-zvokelj@sng-ng.si +386 5 335 22 07

Tehnični vodja / Technical Director

Aleksander Blažica aleksander.blazica@sng-ng.si +386 5 335 22 14

Svet SNG Nova Gorica / Council SNT Nova Gorica

Matjaž Kulot (predsednik / president), mag. Elena Zavadlav Ušaj (podpredsednica / vice president), Zorko Kenda, dr. Matjaž Šekoranja, Marjan Zahar

Strokovni svet SNG Nova Gorica / Expert Council SNT Nova Gorica

Srečko Fišer (predsednik / president), Jaka Andrej Vojevec (podpredsednik / vice president), Bojan Bratina, prof. Tomaž Gubenšek, Kristijan Guček, Igor Komel

Blagajna / Box Office

+386 5 335 22 47 blagajna.sng@siol.net

vsak delavnik / workdays 10.00–12.00 in / and 15.00–17.00

ter uro pred pričetkom predstav / and an hour before each performance

Član Evropske gledališke konvencije

Pobudnik gledališkega združenja NETA – New European Theatre Action

Sponzor

Gledališki list SNG Nova Gorica, letnik 61, številka 7

Izdajatelj SNG Nova Gorica, predstavnica mag. Neda Rusjan Bric

Urednica Tereza Gregorič

Uredniški odbor Srečko Fišer, mag. Ana Kržišnik Blažica, Martina Mrhar

Lektor Srečko Fišer

Fotograf Blaž Erzetič (fotografije z vaj)

Oblikovalec Blaž Erzetič

Prelom in tisk A-media

Naklada 700

ISSN 1581-9884

Dejavnost SNG Nova Gorica financira Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije.

